

Z DNEŠNÍHO EVANGELIA

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni.“ (Lk 12,49-53)

K ZAMYŠLENÍ

Výklad evangelijní perikopy této neděle není snadný. Zmíněný oheň a křest mohou mít více významů. Všimněme si však, že Ježíš mluví o ohni a křtu ve vztahu ke své osobě. Toto jeho vášnivé nasazení je něčím, co ho nenechává klidným. A tato vášně brzy dostala vlastní podobu v jeho daru sebe sama, který přinese za nás, abychom mohli vstoupit do Boží blízkosti. Již není třeba ustrnout ve strachu spojeném se sebezajištěním (jak zaznívalo v předchozích částech dvanácté kapitoly evangelia), ale můžeme napnout své síly a vydat se ve víře do moci Boží. Ježíš zná sílu proudu, který zásadně ovlivní svět. Vždyť nejde

jen o náhodné nadšení, ale o božskou sílu Ducha svatého. Toto je vášně Boží. Vášně pro život!

(Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Vzbuď ve mně, Pane, svatý neklid, abych tě
musel neustále hledat.
Nauč mě rozumět tajemství, podle něhož
jsi stvořil mou bytost tak,
že mohu žít jen z toho, co je nade mnou,
a že sám sebe ztratím, jakmile budu v sobě sám.
Vezmi mě za ruku, pomoz mi, abych přešel
k tobě,
abych se opravdu v tobě našel.
Amen

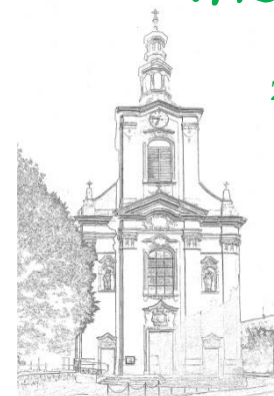
MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Člověk je třtina, která myslí. Myslí na svou odpovědnost a tím budí úctu a vážnost.
- Člověk je člověkem v té míře, v níž je schopen sebetranscendence (překračování svých vlastních sobeckých, egocentrických snah a cílů.
- Být člověkem znamená být na cestě.

VÁCLAV č. 30. (2016)

14.8.2016

20. neděle v mezidobí

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	Út - 14.8. v 15.00

INTENCE MŠÍ SV.:

Ne 14.8.2016 - v 9.00 za † Libuši Hálovou a † rodiče
Sulejovice v 10.30 - za farníky

Po 15.8.2016 - Slavnost Nanebevzetí Panny Marie =
doporučený svátek v 9.00, v Liběšicích v 17.30

Ne 21.8.2016 - v 9.00
v Sulejovicích v 10.30

206. Kdo může být biřmován a co se očekává od uchazeče o biřmování?

Každý katolický křesťan, který přijal svátost křtu a který je ve „stavu milosti“, může a má přijmout biřmování.

Být „ve stavu milosti“ znamená nedopustit se žádného smrtelného hříchu, protože ten odděluje člověka od Boha. V takové situaci se člověk může usmířit s Bohem jedině prostřednictvím svátosti pokání. (Mladý) křesťan, který se připravuje na biřmování, se ocitá v jedné z nejdůležitějších etap svého života. Proto usiluje, aby uchopil víru srdcem i rozumem; sám za sebe i společně s druhými prosí o Ducha svatého; usmíří se sám se sebou, s lidmi ve svém okolí a s Bohem ve svátosti smíření, která ho přivede blíže k Bohu i v případě, že se nedopustil žádného smrtelného hříchu.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU**14. srpna – pam. sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka**

(Díl první)

Narodil se 8.1.1894 poblíž Lodže v Polsku. Byl třetí z pěti dětí Julia Kolbeho a Marie roz. Dąbrowské. Při sv. křtu dostal jméno Rajmund. Jednou uslyšel matčin povzdech: "Co z tebe bude?" Tu otázku, týkající se jeho budoucnosti, jako dítě předložil nebeské Matce a odpověď od ní dostal ve farním kostele v Pabianicích. Zjevila se mu se dvěma korunami a zeptala se, zda je chce. Bílá znamenala vytrvalost v nevinosti a červená mučednictví. Poté co řekl: "Chci!" Panna Maria naň mile pohlédla a zmizela. Od té příhody byl Rajmund hloubavější. Od 13tí let byl ve františkánské koleji ve Lvově. Měl značné nadání, vynikal v matematice a fyzice a spolužákům byl milým kamarádem. V 16tí letech požádal o přijetí do noviciátu, který začal 4.9.1910. Zároveň dostal jméno Maxmilián. Při věčných slibech 1.11.1914 k němu přijal jméno Maria.

Představení ho poslali na studie do Říma, odkud se vrátil se dvěma doktoráty. V Římě při styku s mládeží různých zemí si jasně uvědomoval, že horší než dočasná

poroba je otroctví hříchů, v nichž se nachází milióny duší. Tam mu bylo vnuknuto založení "Militia Immaculatae" - Rytířstva Neposkvrněné. Inaugurační schůzka se konala 16.10.1917. Jako podmínka členství bylo zvoleno úplné odevzdání se Neposkvrněné za nástroj v jejích rukou a nošení její tzv. zázračné medailky, kterou ona sama požádala razit, při svém zjevení 27.11.1830 Kateřině Labouré. Kněžské svěcení Maxmilián přijal 28.4. 1918 u sv. Ondřeje de la Walle od kard. B. Pompilije. Pro sebe i pro druhé napsal neklamný vzorec svatosti: v = V. Vysvětloval ho takto: "když svou malou lidskou vůli »v« ztotožníme s vůlí Boha »V«, získáme svatost."

Do Polska se vrátil až koncem července r. 1919 a začal v Krakově přednášet filosofii a dějiny Církve. Jeho zdravotní stav však nebyl dobrý, trpěl tuberkulózou a aby nepodporoval chrlení krve pohyboval se pomalu. To vyprovokovalo studenty k přezdívce "Marmeláda". Jeho dílo "MI", započaté v Římě, pozhnal krakovský biskup Adam Sapieha 11.1.1920. Pak byl Maxmilián donucen nastoupit léčení a až po roce začal vydávat měsíčník "Rytíř Neposkvrněné," v němž seznamoval lidi s cestou ke štěstí. Jeho náklad během pěti let vzrostl z pěti na 65 tisíc výtisků. Z Grodně, kde vycházel, se přestěhoval do nového kláštera Niepokalanowa, 42 km západně od Varšavy. Ten byl vysvěcen 7.12.1927. O dva roky později v Niepokalanowě otevřel Malý misijní seminář. S misijní aktivitou však nemínil čekat na dorost. Po návštěvě Lurd svěřil naplánovanou misii přímluvě sv. Terezii v Lisieux a 26.2.1930 vyrazil se čtyřmi řeholníky přes Středozemní moře a Indický oceán dobývat pro Neposkvrněnou lidská srdce na Dálném východě.

Cestou se učili jazyky a plánovali vydávání "Rytíře" v čínštině a japonštině, což jim v Port Saidu biskup schválil. Přes Vietnam a Čínu, kde dva řeholníci zůstali v Šanghaji, doplul s jedním 24.4.1930 do Nagasaki. Uvítán byl biskupem Januárem Hayasakou a již přesně po měsíci potvrdil telegramem domů: "Dnes rozesíláme japonského Rytíře. Máme tiskárnu. Sláva Neposkvrněné!" Příprava však probíhala na prknech v pronajaté zřícenině. V létě musel "odskočit" zpět do Polska na provinciální kapitulu a chybějící číslo, v souvislosti se stávkou tiskařů, přesto vyšlo za pomoci spolubratra, přivolaného ze Šanghaje.

Po necelém roce Maxmilián Maria otevřel japonský Niepokalanow na úbočí hory Hikosan a nazval ho: "Mugenzai no Sono" - Zahradou Neposkvrněné. V témže roce 1931 založil noviciát a do pěti let otevřel malý seminář. Péče o formaci a výchovu místních adeptů mu byla doporučena papežem. Tisk považoval za mimořádně významný prostředek šíření víry a svůj časopis nabízel i nevěřícím a nekatolíkům. Jeho náklad v Japonsku vzrostl do roku 1936 na 63500 výtisků ...

16. srpna – nez. pam. sv. **Štěpána Uherského**

19. srpna – nez. pam. sv. **Jana Eudese**, kněze

20. srpna – pam. sv. **Bernarda**, opata a učitele církve

21. srpna – 21. neděle v mezidobí, pam. sv. Pia X., papeže

VÍRA JAKO BERLIČKA

(Max Kašparů)

Proti stále ještě přetrvávající definici víry coby berličky pro slabochy, která přetrvává u nevěřících, nebo klasikově větě, že náboženství je opium lidstva, stojí definice daleko inteligentnější. Zde je na místě ocitovat Tomáše Halíka. „Posláním víry není utiшит naši žízeň po jistotě a bezpečí, nýbrž naučit nás žít s tajemstvím. Víra je odvážný, riskantní krok naší svobody za úzký kruh toho, co je pojištěno a zajištěno důkazy. Věřit, dát šanci víře, neznamená zbavit se rozumu, nýbrž zpupnosti rozumu; dát prostor víře předpokládá osvobodit se od iluze, že hloubku pravdy můžeme plně uchvátit svým věděním a převést ji do svého vlastnictví a režie.“ Jinými slovy náboženství je vztah člověka k posvátnému přesahu.

Otázka, zda se věřícím žije lépe nebo hůře než nevěřícím, může být pojata ve dvou rovinách. Kvantitativní a kvalitativní. V první rovině nebudou rozdílly markantní, možná na tom věřící budou o prsa nebo koňskou hlavu lépe. To je individuální. V kvalitativní rovině, jak se ukazuje, může být život ve víře daleko pestřejší, smysluplnější, nepostrádající dobrodružství, humor a naději.